
NIEZNAKOMITY (2) *ai*

e, a oraz o *jasne*.

sg f L nieznakomitój (1). *◇ N pl m pers* nieznakomici (1).

Sł stp brak, Cn s.v. nieznaczný, Linde XVII w. (z Cn) s.v. znakomity.

Taki jak inni, niczym się nie wyróżniający, gorszy niż inni; non parens Vulg; ignobilis, obscurus, surdus, tenuis Cn (2) : Synowie głupich y nieśláchetnych/ á ná ziemi owśfeki nieznákomići [zgoła fie niewkazuiący WujBib]. Leop Iob 30/8.

Przen: Utrudniający rozpoznanie czegoś, ciemny (1) : Zmácałeś fercá/ y myśli śkrytý/ Zśzedłeś mię w nocy nie znákomitý KochPs 21.

Synonim: niesławny.

Cf NIEZNAJOMY, NIEZNAKOMY, ZNAKOMITY